Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ПЕРЕЦЬ

№ 1 (779). Рік видання 42-й Ціна 10 коп. КИЇВ. СІЧЕНЬ 1968

Здоровенькі були!

Лист тов. Штукмайстерові Олексію Максимовичу — голові Хмільницької райспоживспілки, що на Вінниччині нашій суща. Особисто.

Здоровенькі були, Олексію Максимовичу!

Минулого року мусив я згадати незлим тихим словом одного кооперативного діяча за те, що в його районі не все гаразд з торгівлею на селі. У деяких селах району крамниці одкривалися і закривалися, коли бог продавцям на душу покладе. Сьогодні крамниця відкрита зранку, завтра — ввечері, а післязавтра — закрита цілий день. Продавець у куми на іменинах гуляє...

Ех, попало ж мені на горіхи. Примчався той діяч у Київ, весь гнівом палає, кулачища свої люто стискає.

— Хто вам дав право перекреслювати мої успіхи? — сердито питає. — Та ви знаєте, що в мене перехідний прапор? Та ви знаєте, що я першість по області тримаю?

— Знаю, — кажу. — За те вам честь і хвала. Я вам бажаю і далі тримати здобуту висоту, але не раджу дуже затулятися перехідним прапором, бо в таких випадках навіть з високості не все буває видно. Ви, наприклад, знаєте, товаришу шановний, що в Сингаївці крамниця більше буває закрита, ніж відкрита?

— Подумаєш, через одну крамницю галас на всю республіку вчиняти!

— А ви себе поставте на місце мешканця Сингаївки, якому нерідко доводиться за сім верст по коробку сірників шпацирувати. Поставите і запевняю вас, що праведний ваш гнів повернеться зовсім в інший бік.

Але так ми й не дійшли до спільного знаменника. Я лишився при своїй думці, кооперативний діяч — при своїй.

З вами, дорогий Олексію Максимовичу, сподіваюся ми знайдемо спільну мову. Чому з вами? А от послухайте. Читав я сьогодні скаргу малого Пилипка — учня першого класу Дубрівської школи, власноручно ним написану й политу рясними його сльозами. Постраждав Пилипко ні за цапову душу. Постраждав, вірніше, за кооперацію. Пилипко так і пише: «Коперація винна, а мене мама віником набили». Уявляєте, яка це образа для Пилипка, яка це тяжка несправедливість. А діло, як свідчить Пилипко, повернулося так. Напередодні Нового року Пилипкова мама почала тісто на пироги вчиняти. Засипала вже у велику макітру мукукрупчатку, залила теплим молоком, вбила десяток яєць, всипала склянку цукру, а коли діло дійшло до солі, в сільниці — ні грама.

— Ой, леле! — забідкалась мама, — я ж забула, що солі треба купити.

У хаті, крім малого Пилипка, нікого не було.

Як ви вже здогадуєтесь, жеребок випав на його бідну голівку.

— Пилипцю, голубчику, — сказала мама, — хутенько одягнися та збігай у крамницю. Купиш мені, кіло солі, дитинко.

Пилипко не став однікуватись, хоч саме робив уроки. Коли мама кажуть, то треба. Він швиденько надяг пальтечко й шапку, поклав у кишеню мамині п'ятаки й подався до крамниці. Якщо говорити чесно, то Пилипко не гаяв даремно часу. Ну, може, трошки постояв, дивлячись, як хлопці снігову бабу ліплять на вулиці, та ще, може, хвилину-другу затримався коло подвір'я баби Одарки, де саме їхній півень-галаган із сусідським півнем почав битися. Пилипкові, звичайно, дуже кортіло додивитися, чим скінчиться ця несамовита півняча дуель, але свідомість обов'язку взяла гору над спортивним азартом.

Не чекаючи фіналу поєдинку, Пилипко побіг до крамниці.

Коло крамниці зібралось душ десять людей. Тому треба мила, тому сірників, тому оселедців, тому цукру, тому солі, а на дверях крамниці замок висить.

— То, мабуть, тільки в нашій дубрівській крамниці такі порядки! — гомонять люди. — Захочеться Коцабюкам — торгують, не захочеться — не торгують. (Коцабюки — це чоловік і жінка, які правлять за продавців у дубрівській крамниці!).

Пилипко слухає собі ці розмови і терпляче жде, поки прийде або дядько Коцабюк або тітка Коцабюкова. А їх немов вітром здуло. Не йдуть та й годі. А мама ждуть солі і певно вже лаються. Хіба вони знають, що крамниця замкнена? Їм що — їм новорічні пироги зараз у голові.

Не знав малий Пилипко (та й звідкіль йому знать було), що Коцабюки, то типові представники того численного, на жаль, «вільного козацтва» в кооперативній мережі, котре немилосердно псує торгівлю, а за одне і людські нерви не в одному селі і селищі, і від котрого ніяк не може одкараскатись наша шановна споживча кооперація.

Чи то в нашого кооперативного керівництва не вистачає духу, щоб раз, але гаразд, гукнути на «вільних козаків»: «Ану, киш із-за прилавка, щоб ноги вашої там не було!», чи, може, без них на світі скучно жити, чи, може, ще якась причина на те є, не знаю, але «вільне козацтво», як свідчать численні листи до редакції, поки що почуває себе в сільській торговельній мережі, як у боженьки за пазухою. Що хоче, те й робить. Хоче — торгує, хоче — гуляє.

Гуляє подекуди навіть частіше, ніж торгує. Гуляє на тройцю, гуляє на Петра й Івана, гуляє на Маковея, гуляє на спаса, гуляє на пречисту, гуляє на покрову, гуляє на Михайла, гуляє на різдво, гуляє на водохреща, гуляє на весіллях, гуляє на хрестинах та іменинах.

А крамниця — на отакенному замку, а горопашному покупцеві одне лишається — сідати на березового рисака і чимчикувати в сусіднє село або в райцентр за найменшим дріб'язком.

Малий Пилипко не знав, що існують такі «порядки». Малий Пилипко чесно простояв біля крамниці майже дві години, намерзся та ще й поплатився за це. Мама віником набили. «Чому, — кажуть, — не прийшов швиденько і не сказав, що крамниця замкнена, я б у сусідів солі позичила»...

Плакав малий Пилипко, гіркі сльози втираючи, до самісінького вечора. Плакав, може, не так од маминого віника, як від образи й несправедливості.

От бачите, які трагедії бувають, коли навіть одна крамниця на весь район погано працює.

Сподіваюсь, що од вас я не почую: «По-одумаєш, Пилипка віником побили! По-о-ду-маєш, за якихось ледачих Коцабюків вже листи в Перці тобі пишуть!»

Так, так, пишуть і писать будуть. Кооперативна торгівля на селі має бути на рівні. І навіть погана робота однієї сільської крамниці, хай вона буде одна на весь район, хай на всю область, мусить розцінюватись, як «чепе», шановний Олексію Максимовичу. Розцінюватись не тільки райспоживспілкою, не тільки облспоживспілкою, а й Укоопспілкою!

Прийміть моє щире новорічне поздоровлення! Як і завжди від душі і серця!

Од Вашого ПЕРЦЯ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Стартуйте за ним слідом і дивіться, щоб не зійшов з дистанції у якийсь інший спортклуб.

ОСТАННЯ НАДІЯ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Село Гуменники Ровенського району за планом мало бути електрифіковане ще в 1966 році. Однак, мехколона № 22, яку очолює т. Штейнберг, не впоралася з цією роботою й досі.

З листа до редакції.

— Поставлю свічку Миколі Угоднику, може, він допоможе скоріше електрику провести.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Фокіна В. А. працювала майстром цеху Острозького сирзаводу (Ровенська область). Почувала себе, як сир у маслі. А от за виробничим процесом не слідкувала, жироодиниць не рахувала. А вони хтозна-куди вилітали. Про все це робітники заводу листа до Перця написали.

При перевірці підрахували й побачили, що оті жироодиниці дорогі, як жар-птиці. На 489 крб. не вистачає їх по цеху.

Як повідомили з «Укрголовмаслосирпрому», т. Фокіну з посади майстра цеху увільнено. З неї також стягується сума виявленої недостачі.

Телеграфне агентство Перця

ФІРМОВІ ДУХИ

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. (Наш кор.). Духи найдобірнішого гатунку випускає хутрова фірма «Тисмениця». Випускає разом зі стічними водами прямо у річку Млинівку. Від тих духів не тільки риба, але і люди, що поблизу живуть, задихаються, а керівникам фірми — хоч би що. Вони своє роблять...
Одним словом, дають духу!

ПРОСЛАВЛЕНЕ БУДІВНИЦТВО

СЛОВ'ЯНСЬК. (Кор. ТАП). До заводу Машчормет від залізничної станції Слов'янськ Донецької залізниці здійснюється прославлене будівництво під'їзної колії. За три роки про це будівництво аж п'ять разів писалося у пресі: тричі у міській газеті «Комуніст» і двічі в обласній газеті «Радянська Донеччина».

Усі п'ять разів преса прославляла виконавця робіт — дільницю «Донбасенергобудмеханізація», де начальником т. Федотов І. О., а головним інженером т. Переверзєв М. І.

Це повідомлення ТАП є шостим виступом преси, який увінчує майстрів рекордного зволікання будівництва колії.

ДИВАК-ЧОЛОВІК

КРИМСЬКА область (Ленінський район). Як повідомляє наш кореспондент, тут затримали підозрілого діда Мороза з чималою торбиною. У торбині «діда» виявлено 90 тисяч законсервованих карбованців. Згодом виявилося, що замаскований під діда Мороза дивак-чоловік обіймає посаду начальника тресту «Керчметалургбуд». Прізвище його Шашуков. Згадані гроші давненько вже відпущені йому на будівництво комбінату побутового обслуговування в селищі Леніно.

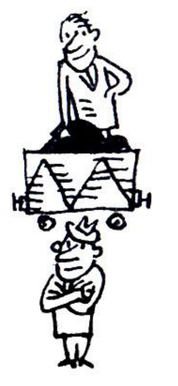

ТУРНІР НА ВИТРИВАЛІСТЬ

З вірогідних джерел стало відомо, що цей негласний турнір давно розпочався між Амвросіївським (Донеччина) і Дніпродзержинським (Дніпропетровщина) цементними заводами.

Девіз турніру: хто довше не відвантажить цементу, занарядженого Шаргородській шляховоексплуатаційній дільниці № 701 Вінницької області.

За багато місяців ні один із заповзятих суперників не поступився місцем — не відвантажив замовникові жодної тонни цементу.

Арбітром у цьому незвичайному турнірі виступає «Головтехпостачзбут», який видає наряди на цемент, але не контролює, як вони виконуються.

БЕЗСТРАШНІ РУБАКИ

Класичним ударом з плеча вирубано добру третину дерев у великому— на 200 га — фруктовому саду на околиці міста Лисичанська (Луганська область). Неперевершену техніку рубки продемонстрували не спортсмени-кавалеристи, а керівники радгоспу «Лісова дача», яким набридло доглядати свій сад. Успіх лисичанських рубак зареєстровано, як небувалий і ніким ще не побитий рекорд.

ЗАНАДИВСЯ ЖУРАВЕЛЬ!

Занадився, але не до бабиних конопель, а до колгоспної тваринницької ферми у селі Городище Чорнухинського району Полтавської області. За допомогою «журавля» тваринникам день у день доводиться тягати воду з криниці і напувати 800 колгоспних овець.

Вівці високо оцінили механічні якості цього агрегату. Вони твердо впевнені, що керівники інших колгоспів, які користуються механічними насосами, ні «бе», ні «ме» не тямлять у передовій техніці.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Директор сірникової фабрики: — Ну, моїми сірниками вони не скоро розпалять дрова!

— Теж мені! Корчать із себе святих...

— Ні богу свічки, ні чорту кочерги.

— Оце красота! Імпортні казани привезли!

— Прошу продовжити відрядження: мене дуже зацікавив їхній досвід.

ПРО ФОРТУНУ

Знайти щось путяще можна тільки випадково, це факт. Ось, наприклад, один чоловік, копаючи яму на силос, знайшов кістяк мамонта. Про це навіть у газетах писалося.

А про домовласника, якому галка вимостила в комині гніздо, не читали?.. Він його, самі розумієте, видрав — аж там лотерейний квиток. Перевірив — і на тобі, літає тепер птахом на власному «Москвичі».

Щастить же людям!

Розповідають навіть, нібито інший такий щасливець їв якось вареники з вишнями і, уявіть собі, замість вишневої кісточки виплюнув натуральний діамант. Але за це не ручуся, друкованих підтверджень поки що не було.

Та скільки знайдено на городах глечиків із сріблом-злотом, скільки трапилося скарбів, замурованих у стінах, — того не злічити. І все ненароком, усе випадково.

З власних спостережень можу доповнити: один мій знайомий п'ятнадцять років шукав собі жінку та й ухопив макогона в спідниці. А другий познайомився в автобусі — і прошу, живуть безаварійно.

Фортуна!

Отож надумав і я щось таке знайти. Звичайно, випадково.

Для початку, ніби між іншим, скопав геть увесь город. Мотря, дружина себто, здивувалася до краю: то, бувало, не допроситься, а тут добровільно, та ще й як. Але, на жаль, не здибав нічого, крім старої пощербленої миски, яку затаскав у картоплиння Рябко.

Потім на дозвіллі розкидав і перемурував стіну сарайчика, що от-от мала впасти. Скарбів і там не було.

Нарешті у вільний від роботи час я повидирав воронячі гнізда на осокорах вподовж нашої вулиці. Сусіди й досі щиро дякують, бо не доводиться більше відтирати плями на піджаках і пальтах, — однак вітати мене з виграшем по лотереї їм не довелося.

Хтось інший на моєму місці, певно ж, опустив би руки. Але я не з таких, я впертий. І мою наполегливість було винагороджено.

Мимохідь, без надії на срібло-злото, оглядаючи Мотрині глечики, я виявив в одному повнісіньку півлітру. І додумалась же, хитрюща жінка, де сховати!.. В газетах, правда, про це не писали, але кум Василь може засвідчити, що то була дуже цінна знахідка.

У всякому разі, не гірша, ніж кістяк мамонта.

Олександр ЛУК'ЯНЕНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Головний бухгалтер колгоспу ім. Шевченка Іллінецького району (Вінниччина) Шевчук Н. М. і його помічник Настич М. Т. перебували в тісному контакті і захворіли однією страшною хворобою. В обох непомірно розгорівся апетит на громадське добро. Тягли вони натурою, тягли й грішми. Хвороба настільки прогресувала, що медицина тут уже, як кажуть, була безсилою. Стурбовані колгоспники написали про це Перцеві. І, слава богу, допомогло.

Секретар Іллінецького райкому партії т. Рибаченко повідомив, що для Шевчука і Настича знайшлися «ліки». Обох розкрадачів громадської власності з роботи знято. Дальшою їхньою долею заопікувалися слідчі органи.

Бу... та загу...

Зразу ж пояснимо: БУ — це будівельне управління № 141 одеського «Трансбуду». Того самого «Трансбуду», який підрядився збудувати для Олександрійського районного об'єднання «Сільгосптехніки» (Кіровоградська область) склад мінеральних добрив.

Підрядився — і зробив! Ще в 1966 році здав той склад приймальній комісії. Щоправда, разом із складом комісії довелося прийняти ще й акта, в якому вказувалося, чого виконроб цього будівельного управління тов. Перемей не доробив.

А не доробив він, як виявляється, багато чого: не довершив будівництва автошляху, не дотягнув водопроводу до допоміжних служб складу, не встановив трансформатора, не підключив до електромережі навантажувально-розвантажувальні механізми, не...

Одне слово, усі ці «не до», як і ряд інших, тут не перелічених, тов. Перемей зобов'язався ліквідувати не пізніше, як у травні 1967 року.

Травень не забарився. З'явився точно в строк, за календарем. А от тов. Перемей затримався. Чомусь після того, як за «своєчасне» закінчення будівництва складу йому була нарахована премія, він до своїх недоробок втратив будь-який інтерес. До складу міндобрив його тепер і батогом не заженеш.

Ні виконроба, ні начальника БУ-141, котрому він підпорядкований, не видно. Бу... та загу...

В. ЧЕТВЕРИК,
І. СУКАЧ.

Від лінотипіста. Прошу пробачення у читача. В останньому слові цієї замітки я теж проглипав недоробку — не добрав одну літеру. Правду люди кажуть: до кого пристанеш, таким сам станеш.

З олівцем по Новомосковську

I

ОДВЕРТО кажучи, пройтися з олівцем у руці по Новомосковську не тільки корисно, але й дуже приємно. У ці дні по вулицях Новомосковська з олівцями в руках ходять цілі групи заклопотаних людей. Приймальні комісії. Один за одним тут здаються в експлуатацію нові житлові будинки.

Подбали у місті і про приїжджих. Оце недавно відкрилися двері новенького багатоповерхового готелю.

Фундаментальна споруда! Правда, не обійшлося і без недоробок. Найістотніша — відсутність гранітної плити при вході до готелю з викарбуваними словами: «Місць немає».

Втім, будівельникам, очевидно, можна пробачити такий недоробок. Коли вони споруджували новий готель, їм і не снилося, що добру його половину з першого ж дня буде заселено людьми, які постійно проживають у місті.

II

Краса і гордість Новомосковська — завод, на якому виробляються труби величезного діаметра.

Та найбільшою популярністю користується тут труба цеху безалкогольних напоїв, розташованого в самому центрі міста. Ця труба накладає свій відбиток на все: місцевих білолицих красунь вона перетворює на африканських смаглявок, іскристий сніг — на чорний крем для взуття, а молочно-білу сорочку Бориса Васильовича Бернадського — начальника контори міськгазу — на самоварну трубу.

До речі, саме від Бориса Васильовича і залежить — чи буде і далі ця труба так диміти.

Щоб вона перестала все чорнити, треба цех безалкогольних напоїв підключити до газової магістралі. А зробити це т. Бернадський, бачите, не може: він — керівник міської організації, а цех — районного підпорядкування.

Прикордонний конфлікт!

III

Ну, само собою, забруднену сорочку можна випрати. Відмити обличчя — теж не проблема. Води у річці Самарі, на якій стоїть Новомосковськ, — вдосталь. А от попити свіжої водиці — це вже пробачте...

— Питної води у місті, справді, не вистачає, — погоджується заступник голови виконкому Новомосковської міськради т. Канцедалов. — Але ми це враховуємо. От розширимо водопровід, завершимо будівництво водонапірної вежі...

Щоб довершити це будівництво, залишилося зробити одну дещицю — розпочати його.

Втім, фундамент уже є. Гарний фундамент. Два роки ним милуються керівники міста і, уявіть собі, ще не набридло.

IV

На битих, а часом і зовсім розбитих шляхах Новомосковська іноді з'являються машини, навантажені вугіллям і дровами.

Ну що ж ще не всі будинки тут мають центральне опалення. Хто має грубку, той, як правило, ще з літа починає собі сушити... ні, не дрова, а, насамперед, голову. Він повинен розв'язати складну проблему: яким чином перевезти паливо зі складу додому.

«Трансагентство» від чорної роботи відмовляється. Йому, бачите, і зручніше, і вигідніше возити буфети та гардероби, а не вугілля.

V

Ми забули сказати, що в Новомосковську є ще і бюро добрих послуг.

Воно, безперечно, могло б зробити населенню міста неабияку послугу, взявши на себе доставку палива, але у нього, у того бюро, є інший клопіт: треба весь час не спускати очей зі стелі. І своєї і сусідової.

Стеля приміщення, в якому туляться бюро добрих послуг і прокатний пункт побуткомбінату, вже давно на ладан дише. Тримається вона, як запевняють знавці, на одному лише чесному слові голови міськвиконкому Михайла Івановича Клименка. Він твердо пообіцяв, що цього року обов'язково дасть цим двом службам краще приміщення.

Торік і позаторік те ж саме обіцялося...

З Новим роком вас, Михайле Івановичу!

З олівцем по Новомосковську мандрували,
записували і малювали
Г. БЕЗБОРОДЬКО
та С. ГЕРАСИМЧУК.

Дніпропетровська область.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

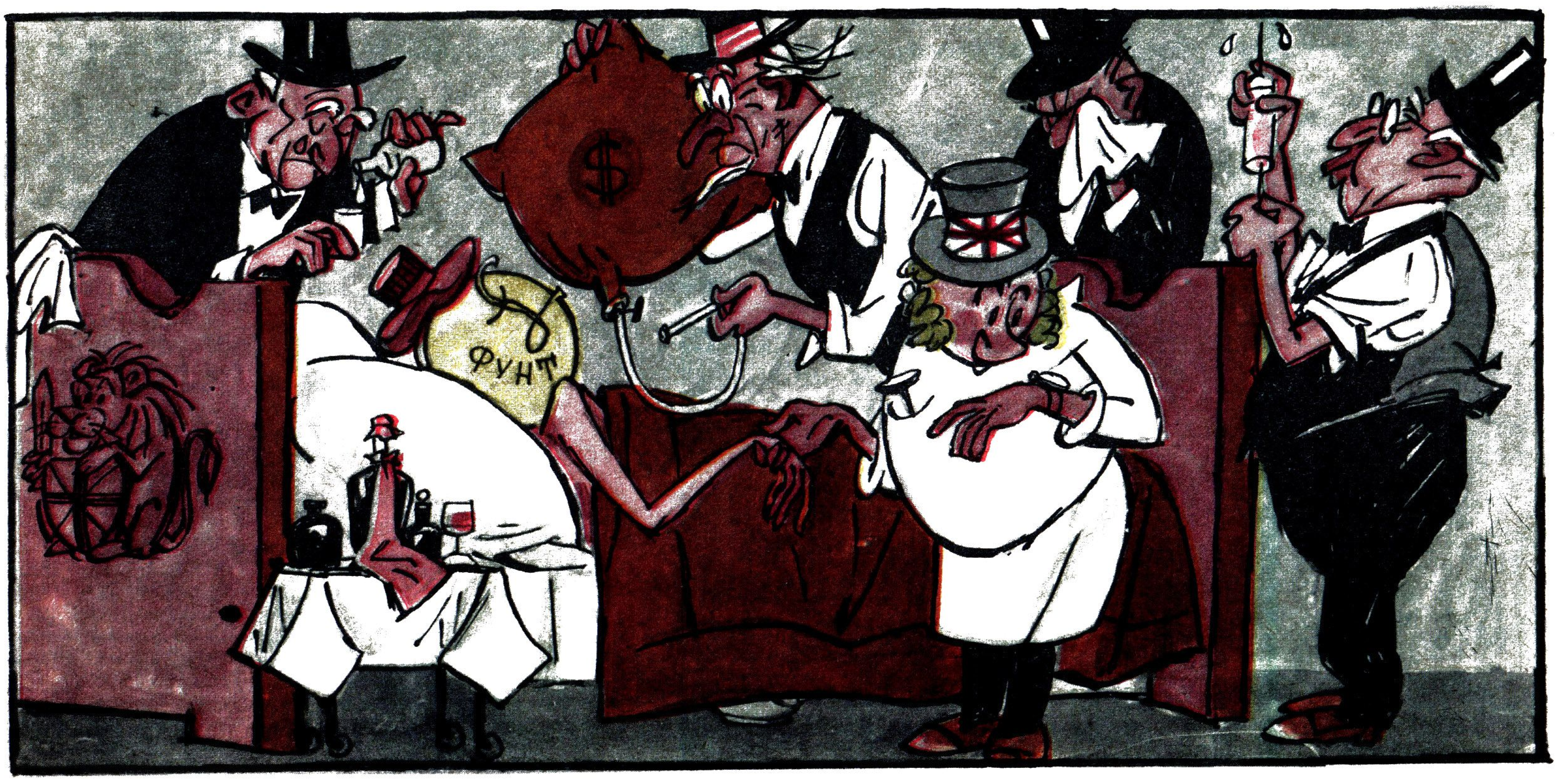

Занедужав неборака, упав та й лежить...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Рибальське щастя.

НОВАЧОК НА РИБОЛОВЛІ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Геть замучився з цим спінінгом. За цілий день ніяк не попаду в ополонку.

ПІСЛЯ РИБАЛКИ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

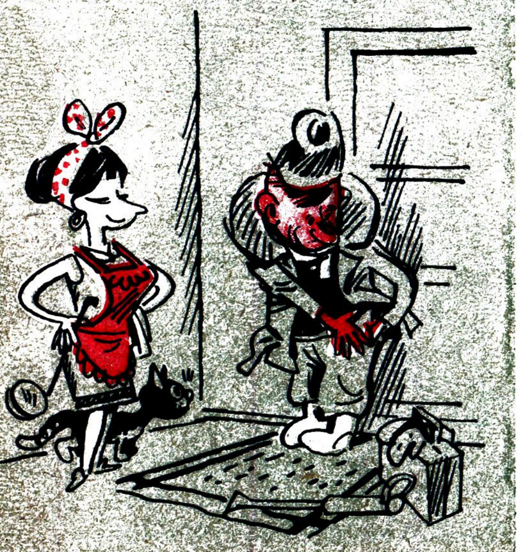

— А де ж твоя риба?
— Та була. От тільки не пам'ятаю, куди я її сховав.

ДВА БУТЛІ ВИНА ЗА КАРБОВАНЕЦЬ

(За народними мотивами)

Йдучи на ярмарок із бутлями вина,
На півдорозі десь,
У лісосмузі-пущі,
Зустрілися (сам звів їх сатана)
Роман з Іваном, два дядьки питущі.
Жінки їм звечора іще торочили одно:
(Як знаємо, жінки в питущих нехороші...)
— Продай вино, і принеси додому цілі гроші!
Романова за Йванову добрішою була,
І на похмілля чоловікові карбованця дала.
— Стаканчик купиш, — каже, — вип'єш для
краси,
А виторг од свого вина додому принеси!
...Так от, зустрілись в лісосмузі земляки,
Присіли, курять,
Та на бутлі скоса позирають,
Але мовчать, неначе поковтали язики,
А випити — вмирають!
Вийма тоді свого карбованця Роман,
Розгладив гарно папірець той на долоні:
— Налий стакан, бо ще сьогодні я не пив
на коні...
Повеселів одразу наш Іван:
— З великим,— каже,— задоволенням наллю,
Бо гроші, не при хаті кажучи, люблю.
Розговорився і Роман опісля чари,—
Почав звертать уваги більше на весняні чари,
На співи жайворонків, на всю природу.
А потім говорить почав од імені всього
народу...

Тоді ж того карбованця Іван
У себе розправляє на долоні,
І простяга Романові:
— Ну що ж, тепер налий мені свого
стакан,
Бо я також сьогодні ще не пив на коні.
Узяв карбованця того Роман і рад-прерад:
— Ти гля, в гостях побув і знову повернувсь
назад,
От гад!
Але ж дива, які дива!
Тепер уже Роман Івану налива.
Той вихилив, зирнув у небеса,
І майже проспівав: — Яка креса!
Роман сміється: — Я вже думав ти німий,
Візьми його, та ще налий.
Тепер уже Іван регоче:
— Для чоловіка доброго, наллю охоче!
Узяв того карбованця-нетягу, налива:
— Таки дива.
Один же папірець, а п'ють на нього два!..
Вино ж тим часом в бутлях,
Неначе після повені в Дніпрі вода
Вбуває... Осіда... Спада...
А згодом друзі обнялися, як поети
І заспівали: — Доле, де ти!!?
А потім про жінок своїх згадали,
забалакали,—
На землю повалились і заплакали...

Коли ж надвечір з ярмарку вертались
подорожні,
То друзі наші спали вже, як ті пани
вельможні...
В траві валялись бутлі їх порожні,
Карбованець лежав посередині.

Були колись витівники!
Таких не знайдете вже нині.

С. ВОСКРЕКАСЕНКО.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

— Узнав, що козулі взимку голодують, і вирішив трохи їх підгодувати.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Щоб зварити юшку по-кременчуцькому, потрібна риба. Рибу ту в необмеженій кількості запропонують вам (за добрі гроші) браконьєри, якими аж кишить на Кременчуцькому морі. Про все це докладно розповідалося у фейлетоні П. Лубенського («Перець» № 16 за 1967 р.).

З Полтавської обласної прокуратури повідомили, що факти, про які йшла мова, повністю підтвердились. Багатьох злісних браконьєрів засуджено. На слідчого водного відділу міліції т. Бабця В. К., який неоперативно розглядав справи про браконьєрство, накладено стягнення.

Питання про посилення боротьби з браконьєрством обговорювалось на сесії Кременчуцької міськради.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ви мене обрахували на карбованець.
— Пробачте, але обрахувати вас на два карбованці у мене не вистачило совісті...

Євгенові Кравченку,

автору поеми «Пісня про скрипку», п'єс «Під червоною калиною», «Під високими липами», «Комсомольська лінія», «Шляпи», збірок оповідань та гуморесок «А почалося з крашанок», «Сердечна розмова», «Квіти й колючки», «Ноти й оселедці», «Світло і тінь» та багатьох інших творів, —

з нагоди 60-річчя

А почалось не з крашанок,
І не з калини, і не з липки —
Сергія Кравченка синок
Свій творчий шлях почав
із скрипки.

А потім іншим вже ключем,
Узявши ноту пречудову,
І з слухачем і з читачем
Сердечну він повів розмову.

Зростив чимало квіточок,
В його книжках їх рідний запах,
І сатиричних колючок
Стримить чималенько у шляпах.

Десяток сьомий вже пішов.
Тож хай живуть новели, п'єси!
І ювіляр — сто літ!.. А шьо? —
Як кажуть в матінці — Одесі.

Дружній шарж А. Арутюнянца.
Текст Юрія КРУГЛЯКА.

Хіба тепер культура?

ГУМОРЕСКА

Оце на свята звернулись до мене комсомольці:

— Розкажіть, яка культура була колись у нашому селі.

Я погодився. Це питання мене завжди турбує. І гроші держава витрачає на бібліотеки, клуби, палаци, а воно — не те... Не те, що було!

От, приміром, взяти наше село. Тут за царату не витрачалось жодної копійки на газети, журнали, книжки, радіо. Не морочились і з телевізорами. Все це було безкоштовно, на вигоні, коли жінки виганяли худобу до череди. Там завжди почуєш останні вісті: хто що варив, почім на базарі кури і яйця, в кого відьма видоїла корову, де обновилася ікона. Там можна було точно довідатись, коли буде всесвітній потоп і кінець світу. Навіть телевізор можна було побачити на вигоні — і широкоі вузькоекранний. Це коли жінки посваряться, не можуть одна одній допекти ані словами, ані дулями...

У свята люди розважалися художньою самодіяльністю. І репертуар був різноманітний, не такий, як тепер у клубі. Молодь влаштовувала свої концерти на вулиці. Дівчата лузали насіння й співали. Парубки боролися, сипали дотепами, від яких дівочі обличчя аж палахкотіли. Закінчували парубки свою програму пізньої ночі «коронним» номером. Брали автоквач (це вроді теперішньої авторучки). Заправляли його чудовим дьогтем і ставили «автографи» на воротях чи на причілках хат непокірних красунь.

У чоловіків була своя програма. У свята з ранку і до пізньої ночі грали в підкидного або «хвильки».

Найцікавіший репертуар був у жінок. Ото в неділю зберуться в когось під хатою і цілий день скають голови. Тепер цього і в помині нема. Нудно стало жінкам і вони з досади ходять в кіно, на вистави, слухають радіо, дивляться телевізори (тільки не на вигоні, а вдома!).

Діти не їздили по якихось там піонертаборах та санаторіях. Найменші грались у попелі чи пилюці. Трохи старші швендяли по «дід-садках»: крали в дідів сливи, яблука, вишні.

А було, що дітлахи бачили й справжнісінький «лісапет», на якому інколи приїздив син сусіднього поміщика. Ото було радощів! І діти й собаки проводжали велосипедиста далеко за село. Усе чекали, коли перекинеться — їде ж тільки на двох колесах. А він, чортяка, й не думає перекидатися, тільки й того, що дітей і собак заморить...

А яка колись була культурна торгівля, як чудово обслуговували покупця в магазинах і на базарах! Ніколи не забуду, як я малим уперше поїхав з дідом і бабою на базар в саму Одесу. Привезли кошик яєць, півмішка квасолі, кілька мішків ячменю.

Приїхали. Продали ячмінь, кошик яєць, лишилась тільки квасоля. От дід і каже: «Ти, стара, продавай квасолю, а я піду пошукаю чобіт. Бо вже й осінь підходить, а я босий. Та, гляди, мені, гав не лови!..».

Сіла баба на клунок з квасолею, щоб ніхто не поцупив. Я ловлю витрішки. Слухаю вигуки циган, пісні лірників, шарманщиків, жалібні псалми старців.

Незабаром підійшов покупець, в калошах на босу ногу. В руках тримає кілька шматків мила й вигукує: «Тьоті, мами, женщини! Кому мило, кому мило? Перший сорт! Віддаю по дішовці! А добрим людям, для почину, безплатно! На, старушко божа!» — і простягнув шматок мила. Баба підвелася, взяла мило, подякувала й сіла. Сіла... на саме дно воза, бо мішка з квасолею вже не було.

Тут підходить дід, з чобітьми в руках:

— Чого плачеш, стара?

— Та квасолю потягли.

— От іще... Казав же, не лови гав! А я ось добрі чоботи купив і не дорого. На, подивись.

Почали розглядати ті чоботи, а підметки з картону... Жбурнув дід витяжки на сіно і тремтячими пальцями почав обмацувати кишені. Як зарепетує жалібно:

— Господи!.. І гроші витягли, чортові жульмани!

Сердитими й зажуреними покидали старі одеський базар.

Всю дорогу мовчали. Аж перед самим селом дід гірко промовив:

— Добре побазарювали... За три мішки ячменю і два пуди квасолі купили шматок вонючого мила і паперові чоботи...

Та що там говорить... Немає тепер такої культури ні в побуті, ні в торгівлі. Ніде!

Євген КРАВЧЕНКО.

ХВОРОБИ ВІКУ

Є на світі дивна наука — медицина.

У ній компетентні всі.

Вам, звичайно, доводилось зустрічати людину, яка розбиралась у медицині краще «будь-якого лікаря». Я завжди з великим задоволенням розмовляю з такими людьми. Правда, деякі з них багато уваги приділяють власним хворобам, але є й інші.

Нещодавно (тиждень тому) я понад дві години розповідала одній приємній людині про свою хворобу (слово честі, я зараз добре не пам'ятаю, що в мене тоді боліло), і за весь час мій співрозмовник не перебив мене, не вставив жодного слова про власні болячки. Приємно розмовляти з абсолютно здоровою людиною. Шкода тільки, що позавчора мій співрозмовник помер від інфаркту. Подумати лише! Адже тиждень тому він ні на що не скаржився.

А загалом, коли подумати, то дуже вже нудно: лікарі нічого не розуміють, медична наука обережно блукає манівцями. Мимоволі занудьгуєш, маючи справу з людським організмом. За останнє сторіччя в ньому не з'явилося нічого нового. Виняток складають хіба що нерви та апендицит. Апендицита колись взагалі не було, тепер він є у кожного. Щодо нервів, то вони були й раніше, але у значно меншій кількості.

За свідченням видатних спеціалістів, сучасна людина — це суцільний клубок нервів (безперечно з домішкою кількох кісток і м'язів).

І слово честі, сучасній медицині жилося б ще нудніше, якби час від часу на неї не нападала мода.

Все почалося з жень-шеню. О, це було щось надзвичайне! Чудо-корінь, диво-корінь, корінь-рятівник. Його пили, їли, ним мазали, натирались, ставили за скло серванта і просто носили в кишені пальта. Всі згадані способи вживання жень-шеня зціляли від усіляких хвороб і між ділом омолоджували. Зауважте — не лікували, а зціляли. Відчуваєте різницю?

Сучасний хворий ставить перед медициною найсерйозніші вимоги. Коли раніше людина, в якої болить горло, була задоволена тим, що лікар виписав їй ліки від ангіни, то тепер хворий вимагає від лікаря:

— Доктор, випишіть мені ті ліки, котрі зціляють від ларингіту, трахеїту, холециститу, циститу, оститу і маститу.

Лікар, що не стежить за модою, розгублено розводить руками і стомлено падає на стілець.

Проте, чого не знає лікар, чудово знає сучасний хворий. Витримавши потрібну паузу, він мовчки простягає лікареві шелепучі аркушики цигаркового паперу, де лише на п'яти-шести сторінках перелічені цілющі якості нового препарата, котрий не шкодить здоровим органам, але поки що до кінця не відомо, як він діє на хворі. До кінця? До чийого кінця? Стає моторошно. Враження, правда, виправляє чітко сформульований натяк на омолоджуючі якості препарату (благотворно впливає на «невияснені функції», гальмуючи «невиявлені процеси»).

Найновітніші модні засоби, крім цілющих та омолоджуючих якостей, мають цілу низку інших достоїнств: їх можна легко приготувати в домашніх умовах і вживати без будь-якого дозування.

Заваріть, наприклад, відро крохмалю, хлюпніть туди пляшку йоду і пийте собі на здоров'я блакитний кисіль. Або візьмемо олію. Що ми знали про неї раніше? Лише те, що на базарі вона смачніша, ніж в магазині. Кілька років тому дізналися про надзвичайні цілющі якості олії. Спосіб лікування простий і доступний: набираєте повен рот олії і міцно стискаєте щелепи. Дозування ніякого. Скільки можете втримати в роті олію, стільки й тримайте. Результати лікування олією перевершили всі сподівання і, на жаль, були забуті.

У сучасного хворого є всі підстави не довіряти лікарям. Лікарі нічого не вміють поставити на широку ногу. Погодьтесь, з появою новітніх ліків надзвичайного діапазону дії (ми об'єднаємо їх у групу ліків «пий-попивай») абсолютно відпала потреба в діагностиці. На жаль, лікарі цього не розуміють. Вони продовжують терориизувати хворих непотрібними запитаннями: «що болить?», «де болить?», «як болить?».

Кілька слів про методи. Пригадаємо, наприклад, голковколювання, Не встигла медицина повідомити про цей цілющий метод, як поліклініки заповнилися бажаючими зцілитися. Як поводились лікарі? Вони мучили хворих своїми зволіканнями, надсилали їх до інших лікарів. Інші лікарі довго розпитували хворих, довго роздивлялися їх, як фотографії у сімейному альбомі, і, нарешті, радили один укол в якийсь там центр. Все це мало дуже кустарний вигляд доти, доки голковколюванням не оволоділи «спеціалісти». «Спеціалісти» (вони, звичайно, не мали медичної освіти) замовили щітки на 30—40 голок і, довго не приміряючись, почали зціляти. Якщо якісь там центри справді існують, то «спеціалісти» в них безперечно вціляли. Сучасний хворий любить, щоб його зціляли з розмахом.

При згадці про те, як жили наші діди, ми здригаємось. Вони носили ладанки, довіряли лікарям і вмирали, навіть не вивчивши назву власної хвороби латинською мовою. Розрив серця і кохання — ось і все, що вони знали про сердечні хвороби; сердечно-судинні захворювання були їм зовсім незнайомі так само, як і гіпертонія. Хіба вони знали, що гіпертонію можна вилікувати японським браслетом? Допомагають лише справжні японські!

І коли вже пішла мова про новітні способи лікування, ми не можемо обминути лікування зубів.

Стоматологія зробила велетенський крок вперед, науково обгрунтувавши, що «природа карієса поки що не вияснена». До речі, мешканцям печер вона теж була невідома: вони мали найпримітивнішу уяву про зубний біль.

У наш час карієс став доступний 90% мешканців земної кулі. Що, наприклад, знали про цю хворобу жителі Карфагена чи стародавнього Рима? Нічогісінько. Вони просто лікували, не спромігшись висунути навіть жодної гіпотези, а про парадонтоз взагалі не чули. Ми ж маємо понад 350 теорій походження цієї хвороби. Наша стоматологічна наука точно встановила, що причини виникнення парадонтоза не відомі.

Коли ж нам доводиться говорити про інструменти, якими користуються зубні лікарі, то просто дух переймає!

Взяти хоча б ту ж бормашину. Колись її крутили рукою, потім ногою, тепер за допомогою електрики. При теперішній техніці до неї не важко припасувати ракетний двигун. Або знеболювання у стоматології? Колись лікар, луснувши хворого щипцями по голові і довівши його до непритомності, починав маніпуляції з бормашиною. Тепер зовсім не те.

— Докторе, у мене болить зуб!

— Чудово! Сідайте в крісло і заспокойтесь.

Початок банальний. Зате далі..

— Яку ви любите музику? Класичну, народну, естрадну?

— Я не люблю музики, у мене болить зуб!!!

— Тоді, може, вам подобається шум водоспаду?

— Ой, ой, ой...

— Я не можу почати, поки не виясню, що ви любите.

— Ой, я дуже, дуже люблю шум водоспаду...

— Чудово! Надіньте навушники, натисніть на цей важіль і прислухайтеся до шуму водоспаду.

Кілька секунд все йде як слід, чути лише гудіння бормашини. І раптом хворий зривається, перекидає бормашину, збиває з ніг лікаря і біжить до дверей.

— Куди ви?

— Топитися у водоспаді!

...Перелічити всі новітні препарати і методи лікування в цій короткій науковій розвідці я просто не маю змоги. Але не можна не згадати про успіхи медицини в галузі омолоджування: содові ванни, ін'єкції новокаїну. На жаль, про ці методи омолоджування швидко забули. І тільки цим можна пояснити той факт, що не всі вчасно встигли омолодитися.

Вся наша біда в тому, що лікарі безнадійно відстають від моди. Вам про це скаже перший-ліпший відвідувач поліклініки. Зникаючи за білими дверима кабінету, він вам порадить ніколи не звертатися до лікарів, бо вони нічого не знають.

Ніна АНДРОС.

м. Харків.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ура! Ото дістанеться таткові од мами, це ж він розв'язував мені задачі.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Директор Стільненської середньої школи (Менський район Чернігівської області) І. О. Андрушко загорівся бажанням внести щось нове у педагогічну науку. Почав він не з теорії, а, як кажуть, з грубої практики. Спершу загарбав собі урожай з пришкільної ділянки, потім привласнив гроші, зароблені учнями, потім почав цупити й на стороні.

Цим І. О. Андрушко дав своїм колегам практичний урок того, яким не повинен бути вчитель.

На запит Перця з Чернігівського облвно відповіли, що старання Андрушка відповідно оцінені. З ним цілком погодились, що педагог таким справді не може бути. Тому Андрушка І. О. з посади директора школи і вчителя звільнено.

Народні усмішки

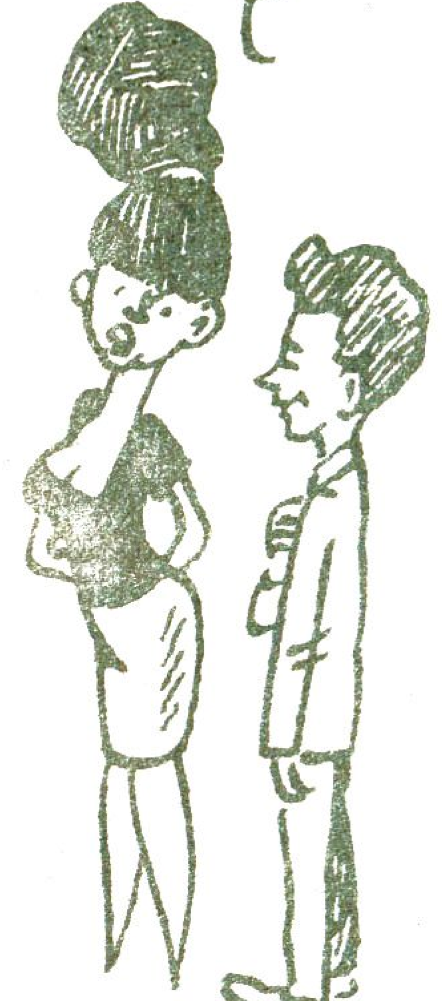

ЗЛЯКАВСЯ

— Чому ти не одружуєшся з Марусею?
— Дякую! Хіба ти не знаєш, що її мати володіє аж п'ятьма мовами?

НАМУЧИЛИСЬ

Дружина на сніданок приготувала чоловікові відбивну.
— Ох, Ваню, коли б ти знав, як я намучилась, готуючи цю відбивну.
— Ой, Галю, якби ти знала, як я намучився, доки згриз її, — відповів чоловік.

Повідомив В. П. МАСЬ
з с. Копанів Оріхівського району
Запорізької області.

БАЧИВ...

— Ти бачив кінофільм «Капітан голубої лагуни»?
— Так, бачив.
— Тоді скажи, будь ласка, де відбувається дія?
— Як де? На екрані.

Повідомив С. ГАЛЬЧАК
з с. Сосни Вінницького району
Вінницької області.

ПОПРАВИВ

Прийшов Сергійко до хати. Голову опустив і боком до стіни повернувся. Мати, побачивши його в такім вигляді, скрикнула:
— Ой лишенько, де ж тебе шибенику чорти носять, дивись, що ти з сорочки і штанів зробив... Напевне знов по яблука до сусіди заліз?
Сергій подивився з-під лоба і, затуляючи роздерті штани, сказав:
— Та ні, я в баби Марії в грушки заліз.

Повідомив І. ШПИРКА
з с. Устя-Зеленого Бучацького
району Тернопільської області.

РИЛО І МИЛО

Послав пан наймита Івана розшукати свиню.
— Ну що, знайшов? — питає пан.
— Знайшов, пане. Я її, бісову печінку, скрізь шукаю, а вона зарилась у солому — одне лице видно.
— Та хіба то лице — рило... — поправив пан.
Другого разу послав пан Івана до пані за милом.
— Казали пан, щоб ви дали мило, — звернувся Іван до пані.
— Яке мило?
— Те, що умивати рило.

Повідомив П. П. ЦИБУЛЯ
з с. Вигоди Біляївського району
Одеської області.

ЯКБИ...

— Якби ти був моїм чоловіком, я б тобі дала отруту, — сказала дівчина спересердя.
— Якби ти була моєю дружиною, я з задоволенням прийняв би її, — відповів хлопець.

Повідомив Ю. В. БОБІТА
з с. Малий Раховець Іршавського
району Закарпатської області.

СКАРБ

Одного разу поїхав селянин до міста купувати чоботи. Проїхав він, мабуть, з півдороги, аж гульк — гроші дома забув. Вертатися не хочеться, та й жінка лаятиме. Зупинив він коней, сів і думає, що його робити. Аж бачить їде пан у кареті.
Став селянин на дорозі та й гукає:
— Гей, зупиніться!
Карета зупинилась. З неї виглянув незнайомий пан.
— Чого тобі? — питає.
Селянин підійшов до пана і шепче йому на вухо:
— Пане, я знайшов скарб.
— Скарб?!! — аж підскочив пан, — де він? Показуй!
— Еге, — каже селянин, — задарма я не скажу, давайте 300 карбованців...
Почухав пан потилицю, та, нічого робити, дав селянину 300 карбованців.
— Ну тепер, — каже селянин, — гайда.
Повів він пана до лісу, підвів до товстелезного дуба і каже:
— Коли зрубаєте цього дуба при корені, тоді копайте коло зрубленого місця метрів два вниз і відкопаєте скарб.
Зрадів пан і давай рубати дуба, а дуб міцний, ледве рубається, але пан старається з усіх сил.
А селянин скоріш до воза і поминай як звали.

Повідомив Л. МІРОШНИЧЕНКО
з м. Кіровограда.

ВСЕ-ТАКИ ДЖЕНТЛЬМЕН

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Пробачте, бабусенько, що не уступаю вам місця, але після получки я сам на ногах не тримаюся...

ПЕРЕСТАРАВСЯ

— Знять стружку — ось що в праці
основне!
І ти не сперечайсь, не сердь мене! —
На Дошку розкричавсь Рубанок
І заходивсь стругать старанно...

Та й потрудився так,
Що Дошка та попала в брак:
Зняв з неї зайву стружку, неборак.

НЕ ПО ДОРОЗІ

— Що я подібна до Слона, —
Щоразу Муха всім надокучає, —
Ні в кого сумніву не викликає.
Та перед ним я й переваги маю:
Нехай то буде стеля чи стіна —
Усякий зна:
Ходжу по них я, наче по підлозі.
А Слон? Бездара! В цьому він мене
Ніколи у житті не дожене!..
...Отож нам із Слоном ніяк не по дорозі.

СТАРАННИЙ ГОРОБЕЦЬ

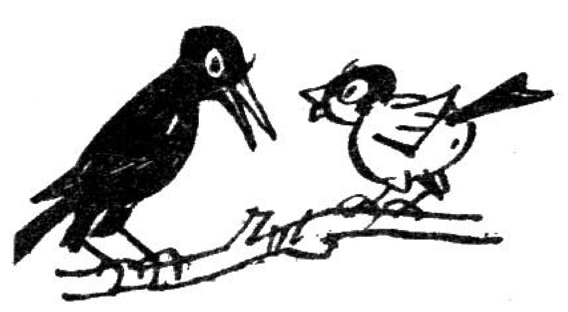

Із проса вигнаний дрючком,
Розхникавсь Горобець перед Шпачком:
— Говорять, нібито в людей у шані
Старанні.
Брехня! Я в просі за п'ятьох старався
І лиш дрючка діждався!

Петро КРАСЮК.

с. Висоцьк
Ровенської області.

Друже Перче!

Колись, коли Старомлинівка була ще райцентром, у нас урочисто відкривали лазню. Тоді перед першими відвідувачами цього закладу виступив представник комунгоспу. Він виголосив палку промову, перерізав стрічку, першим вилив собі на голову тазик гарячої води і відшмагав себе березовим віником.

Відтоді лазня багато років гостинно відчиняла свої двері для численних відвідувачів з Старомлинівки і навколишніх сіл.

Але, як кажуть філософи, все тече, все міняється. Дещо змінилося і в нас. Старомлинівка стала рядовим населеним пунктом Великоновосілківського району, а коли так, то навіщо ж лазня? Одним словом, її закрили. Тільки не було промов, не було тазика гарячої води, не було й пояснень населенню, з яких причин все це зроблено. Просто представник комбінату комунальних підприємств замкнув на замок двері лазні, а жителі Старомлинівки повернулися до дідівських способів миття.

Дорогий Перче! Порекомендуй, будь ласка, керівникам нашого району, щоб вони вилили таз холодної води на гарячі голови тих, хто закрив лазню.

ЖИТЕЛІ СТАРОМЛИНІВКИ
(50 підписів).

Донецька область.

На станцію Барвінкове, Донецької залізниці, один за одним прибували важкі вагони бутового каменю. Їх тут же розвантажували, і незабаром уздовж колії виросла справжня кам'яна гора.

Під лежачий камінь, як відомо, вода не тече. А от гроші потекли... За зберігання бутової гори станція нарахувала Барвінківському заводові будівельних матеріалів 14.200 крб. А вся вартість буту становила 1000 крб.

Тепер, Перче, коли цим каменем вимостять шлях, він блищатиме справжньою позолотою. І тішитиме око директора заводу т. Журавльова — це ж він позолотив той шлях!

В. КЛОЧКОВ,
держарбітр Харківського облдержарбітражу.

Євстахій Олексійович прийшов у лікарню провідати сина, який одужував тут після операції. Прийшов не в прийомні години. Але його пустили. Він просидів у лікарні до вечора. А коли медсестра тактовно попередила його, що вже пізній час, Євстахій Олексійович вбачив у цьому підрив його авторитету. Замість сказати «дякую» і піти, він випустив по медсестрі обойму крупнокаліберної лайки. «Женеш, мовляв! Та ти знаєш, хто я такий?!.» — кричав він на всю лікарню.

На жаль, Перче, медсестра знала і через те пустила його не в урочний час. А от зав. Чортківським райфінвідділом Євстахій Олексійович Герман забув про елементарну ввічливість. Запаморочений своїм «чином», він дав усім присутнім (і хворому синові!) урок неперевершеного хамства.

І досі не вибачився!

А. ПОПОВ,
відповідальний секретар райгазети.

м. Чортків
Тернопільської області.

Тривалий час з уст працівників нашого тресту «Дзержинськбуд» не сходить народне прислів'я: «Обіцянка — цяцянка, та чорт їй радий». При цьому неодмінно згадується й директор Стрийської філії Львівської фірми «Райдуга» т. Дручинін.

Це він, Дручинін, твердо пообіцяв відпускати для новобудов м. Дніпродзержинська чорну облицювальну плитку. Пообіцяв і один раз, правда, й дав. А після того, ніби хто підмінив директора. В обіцянки грається, з будівельників наших насміхається, а плитки не дає. Ми йому листи, телеграми: будівництво важливих об'єктів зривається. А він знову тільки в обіцянки-цяцянки грається.

Ми вже й міністерству промбудматеріалів УРСР скаржилися на т. Дручиніна, але зрушення ніякого.

Тому просимо тебе, дорогий Перче, розтлумач, будь ласка, Дручиніну, а заодне й міністерству промбудматеріалів, що навіть найблискучіші обіцянки поки що практичного застосування у будівництві не дістали. Техніка ще до цього не дійшла.

А. ГУКАЛЕВСЬКИЙ,
працівник тресту «Дзержинськбуд».

м. Дніпродзержинськ
Дніпропетровської області.

Ось уже майже рік, як працівники локомотивного депо Львів-Захід щоранку вітаються один з одним: «Прийдуть, чи не прийдуть?»

Річ у тім, що майже рік тому в депо прийшли будівельники зводити цех технічного нагляду електровозів. Заклали фундамент і... зникли. Через півроку несподівано з'явились, поставили стовпи і... знову зникли. Шукали ми їх, шукали — знайшли-таки. І що ж, думаєш, вони робили? Сиділи і гадали, як і ми: «Привезуть, чи не привезуть?»

Їм, виявляється, трест «Південзахідтрансбуд» (начальник т. Байда) обіцяє вже півроку для будівництва цеху прислати залізобетонні і металеві конструкції.

Про що гадає т. Байда, ми не знаємо. Але чи не здається тобі, Перче, що з такою організацією будівництва ми навіть на своїх швидких електровозах далеко не поїдемо?

Я. БУЛАВИН,
інженер депо.

Львів.

І ПРО СЕЄ, І ПРО ТЕЄ...

Мислителі

У напівтемному вагоні електрички сидять троє і ліниво перекидаються словами.

Перший. Чудо-чудасія! Дивлюся, дивлюся, і ні одного паровоза не бачу. А пам'ятаєте, були ще такі паровозики — «овечками» називали... Мабуть, уже всі «овечки» на брухт пішли.

Другий. Він «овечку» згадав! Ще вчора тепловози на нашій лінії ешелони тягали, а сьогодні, дивись, електровози, як скажені, пруть!

Третій. Ох, і темпи! Електрика, кібернетика... Щоб мій покійний дід Явтух підвелися та подивилися...

Перший. Ти глянь, яка стара бабуся он там у куточку сидить. А який мішок яблук везе! Як тільки вона з тим мішком з вагона злізе? О, вже лаштується виходити. Петре! Допоможи, лишень, старій.

Третій. Хіба я один у вагоні?

Перший. І то правда...

Такого не злякаєш

У продуктовому магазині перерва на обід. Двоє в білих халатах розмовляють.

Перший. Оце так вичитав! Ху... Аж у піт ударило...

Другий. А що там скоїлось? Когось пограбували, зарізали?

Перший. Нас доріжуть... Тебе й мене! Пишуть, що вже придумали електричні ваги надзвичайної точності. Уявляєш?

Другий. Не панікуй! А в нас що — голови нема? Щось і ми придумаємо собі...

Його мрія

До магазину «Сувеніри» зайшов чоловидло. Довго він тупцював, сюди й туди заглядав, а потім сказав:

— Нічого путящого тут нема!

— Як то нема?! — стрепенулася молоденька продавщиця. — А що, власне, вас цікавить?

— Ложка! — відповів чоловидло. — Така, щоб нею можна було і через голови доставати. Ото був би мені сувенір!

Сама догадалася

Стояв такий чарівний ранок, що й слів для його опису не підбереш. Саме в таку пору підійшла до тихого моря жіночка в коротенькому картатому платтячку. Дивилася вона, дивилася і голосно промовила:

— Ніхто мені толком не розказав про море. А тепер я сама добре бачу, що воно має колір морської води...

Лаврін ГРОХА.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Тут якийсь чудило чаю хоче! Впускати чи ні?

МІНІАТЮРИ

ВОВЧА ДРУЖБА

Вовк Зайця умовляв: — Довірсь мені
хоч раз,
Тоді лиш смерть твоя розлучить нас.

ЗАПРОШЕННЯ В ГОСТІ

Свиня Кота запрошувала: — Друже,
Заходь у гості, вистачить калюжі.

ЗАЗДРІСТЬ

Підсікши Окуня, потяг Рибалка впору.
А Плітка: — Кар'єрист. Ач, преться як угору!

ЗДИВУВАЛАСЯ

Коня зустріла Миша серед двору.
— Ого який! І як він влазить в нору!

Леонід ФОМЕНКО.

м. Придніпровськ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Під час бурі у громадянина Єременка Т. Т., мешканця села Іванівки Новоукраїнського району, пошкоджено покрівлю та стелю будинку. Тривалий час Єременко не міг одержати страхове відшкодування, про що він написав у Перець.

Як повідомив заступник начальника Головного управління державного страхування УРСР т. Етенко, Управління держстраху Кіровоградської області виплатило Єременку страхове відшкодування.

★ У листі, що надійшов з Донецької області, розповідалося про забруднення промисловими відходами річки К. Торець. Це призводило до масового отруєння риби.

Начальник Державної інспекції по охороні рибних запасів, мисливської та іншої фауни т. Ніколаєвський повідомив, що вказані у листі факти дійсно мали місце.

За забруднення річки К. Торець Слов'янською міськводоканалізацією начальника управління «Міськводоканал» Ноздрякова А. П. оштрафовано на 50 крб., а головного інженера Мазура А. С. на 30 крб.

Скидання забруднених вод у річку К. Торець зараз припинено.

Страшне перо не в гусака...

«29. VII. 1967 року проводиться виводка собак для прививки від сказу о 6 годині ранку. Явка всім обов'язкова».

(З оголошення).

Записав М. МУСІЯН.

с. Лучка Полтавської області.

* * *

«Прошу вас розглянути при свідках мене і мою жінку, бо не мона дальше із нею жить. Кожного дня не дає спокою і лякає жугалом, що заколе наче кабана як свого рідного дядю. Я і так інвалід другої групи і при тому нервений, тож прийміть до її міру».

(Із заяви).

Виписав В. КЛЕНЦ.

Київська область.

* * *

«...Аж коли він вдарив мене кілком по голові четвертий раз, я вже від нетерплячки побіг до хати і написав цю жалобу, щоби ця драка була вам довідома».

(Зі скарги).

Надіслав І. ПАЛАСЮК.

Тернопільська область.

* * *

«Романе! Я пішла на роботу. Цю записку кладу під клейонку од вікна, де стоїть кофейник. Як устанеш, добре поснідай. Вареники й сметана в коморі, а ключ від комори в шафі на другій полиці знизу під книжкою».

(Записка).

Надіслав П. ЛЯШЕНКО.

Дворічанський район Харківської області.

* * *

«Прошу негайно розібратися і видати їздовим по 20 кг вівса на одного коня. В тому числі на мене — 40 кг.»

(Із заяви).

Записав Д. КОВТОК.

Косівський район Івано-Франківської області.

* * *

«Склали цього ахта я і Микола з другої бригади в тім, що Гриша Козловський зайшов у сад, який належить колгоспу, заліз на дулю, ми йому сказали злазь, а він поліз вище. І що ви думаєте, поламав гілки, наніс колгоспу збиток на 97 карбованців 83 копійки.

В чому й склали цього ахта.

Підписали я і Микола з другої бригади».

(Акт).

Повідомив Д. ГАЙДУК.

Куйбишевський район Запорізької області.

* * *

«Їздовий Анісімов Михайло будучи в п'яному становищі випріг коні і пустив їх на самоплив...»

(З доповідної записки).

—

...«Повідомляю Вас про те, що Уманець Н. А. ображав мене всякими неподібними словами крім того говорив, що було дурнів у саду а що такого дурного як я не бачив за те що випасає біля пасіки де неможна й інших вигнати...»

(З доповідної записки).

Надіслав М. МИРОНЕНКО.

Шполянський район Черкаської області.

* * *

«Продается Кремгэс увелічитель для фотографії і коза молода 2 окот звертайтися по Адрису Пархоменко 29 Матвіян П. И.»

(З об'яви).

Списав Г. МАЛИЦЬКИЙ.

Андрусівка Кіровоградської області.

* * *

«...Товариський суд рішає: обвинуваченний назвав голову товариського суду останній хам, свиня, оскарженню не підлягає. Штраф 15 крб...»

(З рішення товариського суду).

—

«Обявленіє Главпоштамт не робить на ремонті горсоюзпечать».

(З оголошення).

Надіслав Р. ПІНЬ.

м. Тернопіль.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

— Як тільки він очуняє, запитайте, чи є там риба на дні.

— Якщо хто-небудь буде мене питати, то скажіть, що на кілька хвилин вискочив на роботу.

НА РОБОЧОМУ МІСЦІ

— Скажіть йому, хай зупинить машину, бо не чути трансляції матчу.

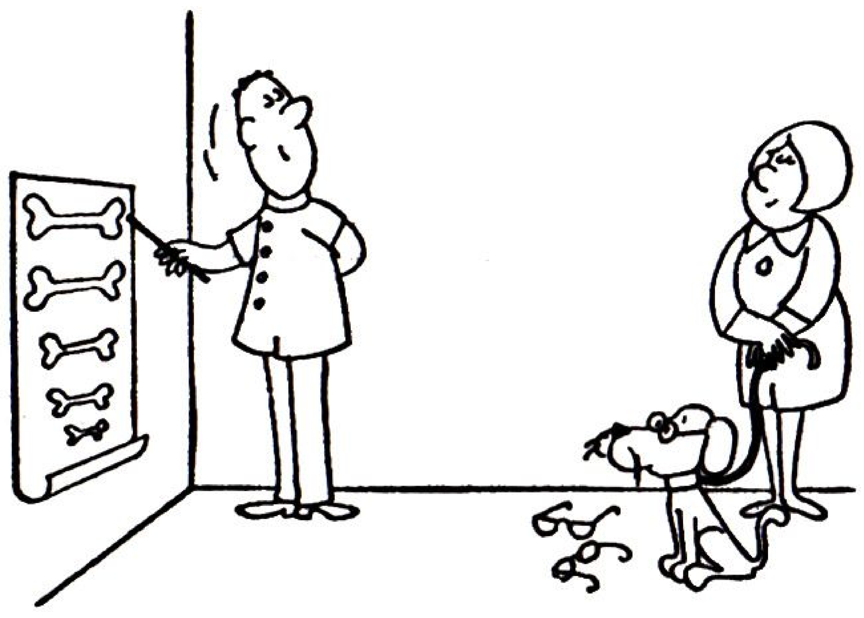

Без слів.

— Як мисливський пес, він нічого не вартий, але від нього зайці з сміху падають.

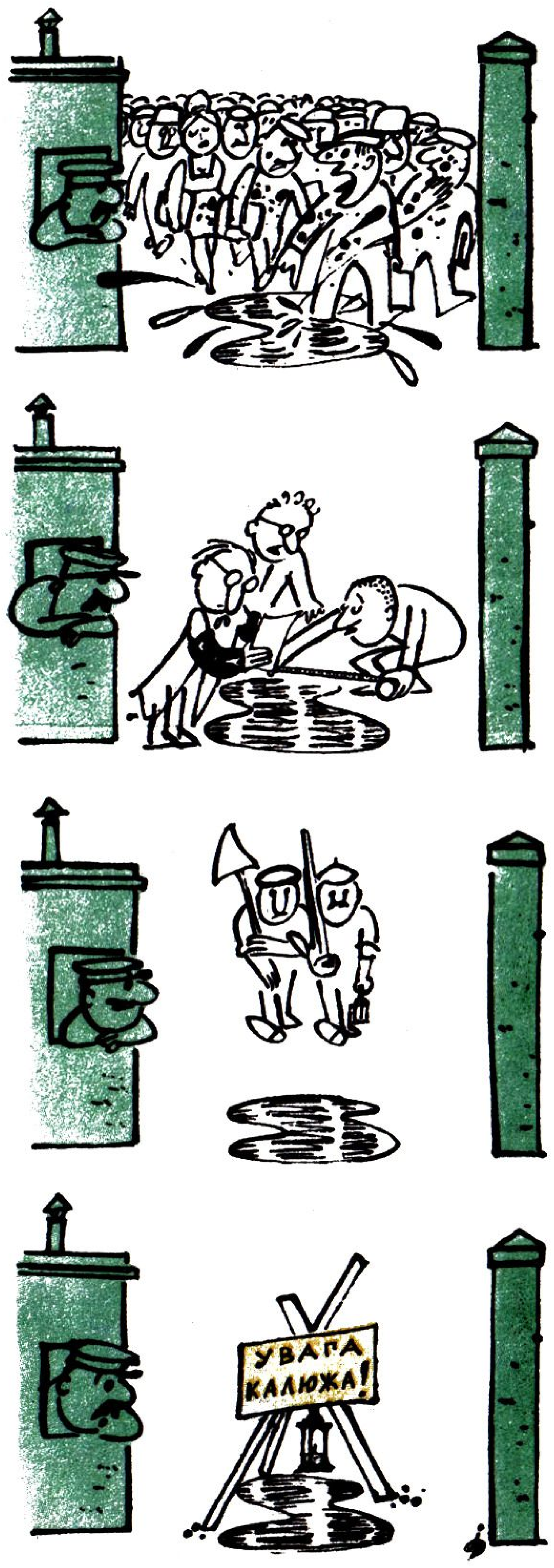

Пильність.

П е р е ц ь

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.
Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Журнал «Перець» № 1 (779)
(на украинском языке).

Ціна 20 коп. на місяць.

Підписано до друку 19. XII. 1967 р.

БФ 09212. Зам. 06154. Тираж 1 500 000 прим.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції:
Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94.

Для телеграм: Київ, Перець.

Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79

Папір 70×108$^{1}/_{8}$=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Дискобол
з Пентагону.

Індекс 74393